

Skade skal være fremkommen ved Tjenesten, saa mener man, at den Brystsyge, for at faae Pension, maa godtgjøre, at denne Brystsygdom virkelig er foranlediget ved den militaire Tjeneste. Man forlanger altsaa, at det skal godtgjøres, at denne Mand ikke vilde have faaet denne Brystsyge, hvis han bestandigt var bleven hjemme; men dette er naturligviis meget vanskeligt at godtgjøre. — Den anden Klasse er Enker efter saadanne Folk, der ere døde af Sygdom i Krigen, uden at være saarede. Det er jo bekjendt, at der var mange Soldater, som angrebes af Typhus ved at ligge ude om Natten under aaben Himmel, ofte i Regn og Sne, og dette maatte meget ofte foranledige Typhus, hvoraf Mange døde. Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen antager imidlertid, at Saadanne ikke tilkomme Pension af Statskassen, fordi det ikke er godtgjort, at disse Folk ikke vilde være døde, dersom de vare blevene hjemme. Med Hensyn til dem, der bleve saarede og ere døde af de modtagne Saar, er det jo klart, at det er Tjenesten, som har foranlediget deres Død; men, naar en Mand har samlet sig Typhus, har ligget paa Lazarethet og er død der, lader det sig vel ikke bevise, at han ikke vilde have faaet denne Typhus, dersom han ikke havde været ved Armeen. Sagen staaer altsaa saaledes, at, dersom vi f. Ex. antage, at to Mænd gaae hjemmefra aldeles friske, men den Eine af dem vender tilbage med en stiv Arm som Følge af et Skudskaar, og den Anden med en Brystsyge, som han har samlet sig i Krigen, saa vil den Første faae Understøttelse af Statskassen, medens den Brystsyge ingen saadan faaer. Lader os tænke os et andet Tilfælde. Af to Andre, der ere gaaede raffe ud, bliver den Eine som saaret lagt paa Lazarethet og dør der; hans Enke faaer Pension; den Anden bliver ikke saaret, men bliver bragt syg paa Lazarethet og dør ligeledes, hans Enke faaer ingen Pension. Det er dog temmelig klart, at der er megen Ubillighed i at gjøre en saadan Forskiel. Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen har derfor ogsaa taget under Overveielse, om den ikke hos Finantsministeren skulde andrage paa, at der maatte blive gjort Tillæg til Invalideloven, saaledes at disse og flere andre lignende Classer af Personer kunde blive

berettigede til at faae Understøttelse af Staten. Invalidebestyrelsen har imidlertid ikke gjort nogen Indstilling herom, jeg troer hovedsageligt, fordi man fandt, at det var meget vanskeligt at give saadanne Regler, at netop de Værdige kom ind under Reglen, og at de Andre, som man fandt ikke burde komme ind derunder, bleve udelukkede. Et andet Hensyn, som maaskee ogsaa har gjort sig gjældende i Bestyrelsen, er det, at den kun er sat til at udføre og anvende Loven, men derimod ikke til at kritisere den eller til at gjøre Forslag til dens Forbedring. Nu er der kommet til Rigsdagen et Andragende, som gaaer ud paa, at der foreløbigt skal tilstaaes aarligt 2 à 3000 Rbd., men senere et mindre Beløb, for at Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen ved Hjælp af disse Penge kunde blive istand til at give de omtalte Classer af Personer en passende aarlig Understøttelse. Andragendet er indsendt af Commandeur Paludan, der først har været Medlem af Centralcomiteen og senere er bleven Medlem af Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen, altsaa fra en Mand, som i en Række af Aar har beskæftiget sig med denne Sag, en Mand, som baade kan og maa vide nøie Besked dermed, og en Mand, som selv ingen personlig Interesse har i, om dette Andragende bliver taget tilfølgelse eller ikke. Dette Andragende angaaer heller ikke en betydelig Sum; thi, naar vi f. Ex. erindre, at den Sum, der er bevilget i Finantsloven for indeværende Aar til Underclassernes Pensionering og til Invalideforsørgelsen, beløber sig til 192,000 Rbd., altsaa saa nær 200,000 Rbd., vil man see, at 2 à 3000 Rbd. ikke er nogen stor Gjenstand.

Det forekommer mig, at dette Andragende er af en saadan Beskaffenhed, at man ikke kan lade det henligge upaaagtet. Da Finantsloven var til Behandling, havde jeg allerede tænkt paa, om det ikke var rigtigt at foreslaae, at der deri blev optagen en saadan Sum; men jeg har dog troet, at mange af Thingets Medlemmer maaskee kunde finde Betænkelse ved at gaae ind paa at bevilge en Sum ud over den, der var forlangt af Finantsministeren, og jeg har derfor indskrænket mig til at andrage paa, at Thinget vil henvise denne Sag til Finantsministeren.